

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. Велико Търново, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VI СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ**

при участието на секретаря **МИЛЕНА ИВ. РАДКОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ** Гражданско дело № 20234110101309 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Г. Й. Ц. против „К.“ ЕАД и „А. Т.“ ЕООД, с която против първия ответник е предявен иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК за прогласяване нищожността на договор за потребителски кредит от 30.11.2022 г., а против втория ответник – иск с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД за прогласяване нищожността на договор за предоставяне на поръчителство от 30.11.2022 г.

За съвместно разглеждане в настоящото производство са приети предявените от „К.“ ЕАД против Г. Й. Ц. иск с правно основание чл. 79, ал. 1, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 542.43 лева, представляваща непогасена падежираля главница по договор за потребителски кредит от 30.11.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното плащане, както и евентуален иск с правно основание чл. 23 ЗПК за заплащане на сумата от 2 925.61 лева, представляваща остатък от чистата стойност на кредита, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното плащане.

В първоначалната искова молба се твърди, че на 30.11.2022 г. между ищцата и „К.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит № 2680917 от разстояние при следните условия: общ размер на предоставения кредит: 4 000.00 лева, срок на кредита: 24 месеца /до 20.12.2024 г./, брой на погасителните вноски: 24, размер

на погасителните вноски: съгласно погасителния план, лихвен процент по кредита: 19.57%, ГПР: 21.42% и общ размер на всички плащания: 4 889.14 лева. Посочва се още, че по силата на договора кредитодателят се е задължил да предостави на потребителя потребителски кредит след предоставяне на обезпечение под формата на поръчителство, под условие, че подаденото от потребителя заявление е одобрено съгласно реда и сроковете, уговорени в общите условия, поради което и за обезпечаване на вземанията на кредитодателя ищцата е сключила договор за предоставяне на поръчителство с „А. Т.“ ЕООД. Съгласно този договор поръчителят се е задължил да сключи договор за поръчителство с „К.“ ЕАД, по силата на който да отговаря солидарно с потребителя за изпълнението на всички задължения на последния, възникнали по договора за потребителски кредит, както и за последиците от неизпълнението на задълженията на потребителя по него. Сочи се, че за поемането на горните задължения за поръчителя е било уговорено възнаграждение в размер на 4 321.78 лева, платимо от потребителя на вноски за срок от 24 месеца. Твърди се, че към датата на исковата молба ищцата е заплатила по договорите сума в общ размер от 1 074.39 лева, като се уточнява, че в месечната ѝ вноска в размер на 440.07 лева се включва вноската по договора за кредит и възнаграждението на поръчителя. Излагат се подробни съображения за нищожност на сключения с „К.“ ЕАД договор за потребителски кредит поради нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, изразяващо се в непосочване точно какви разходи формират ГПР и невключване като разход в него на възнаграждението за гарант/поръчител. Изтъква се, че в случая предоставянето на посоченото обезпечение е било задължително условие за получаване на кредита. Излагат се и доводи, че доколкото договорът за предоставяне на поръчителство има акцесорен характер, то недействителността на договора за потребителски кредит има за последица и неговата недействителност поради липса на правно основание за неговото сключване. Поддържа се още, че договорът накърнява добрите нрави поради нееквивалентност на престациите, които страните получават.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „К.“ ЕАД, в който се взема становище за неоснователност на предявените искове. Не се оспорва, че ищцата има сключени договори за потребителски кредит с „К.“ ЕАД и за предоставяне на поръчителство с „А. Т.“ ЕООД от 30.11.2022 г., както и че същата е заплатила сумата от 1 074.39 лева. Посочва се, че с част от тази сума /384.02 лева/ са погасени част от падежиралиите задължения по договора за кредит, а с остатъка – падежирали задължения по договора за предоставяне на

поръчителство. Оспорват се твърденията на ищцата, че сключването на договора за предоставяне на поръчителство е било задължително, за да бъде получен кредитът. Изтъква се, че сключването на договор с „А. Т.“ ЕООД е било само възможност, а не задължение, поради което възнаграждението по този договор не представлява част от общия разход по кредита по смисъла на §1, т. 1 ДР на ЗПК. Оспорва се договорът за кредит да е сключен в нарушение на изискванията на чл. 11, ал. 1 и чл. 19 ЗПК. Поддържа се, че сключеният между ищцата и „А. Т.“ ЕООД договор за предоставяне на поръчителство има характер на договор за поръчка, че „К.“ ЕАД не е страна и няма вземания по него, както и че не е знаел какъв е размерът на уговореното между страните по него възнаграждение.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника „А. Т.“ ЕООД, в който се взема становище за неоснователност на предявените искове. Не се оспорва, че на 30.11.2022 г. ищцата е сключила договор за потребителски кредит с „К.“ ЕАД и договор за предоставяне на поръчителство с „А. Т.“ ЕООД, както и че същата платила общо 1 074.39 лева. Твърди се, че от посочената сума сумата от 690.37 лева е платена на „А. Т.“ ЕООД като възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство. Оспорват се наведените от ищцата твърдения, че сключването на договора за предоставяне на поръчителство е задължително условие за получаването на кредита. Посочва се, че сключването на договор с „А. Т.“ ЕООД е било само възможност, а не задължение, поради което възнаграждението по този договор не представлява част от общия разход по кредита по смисъла на §1, т. 1 ДР на ЗПК. Поддържа се, че договорът за предоставяне на поръчителство по своя характер е договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и следващите ЗЗД, като се оспорват като неоснователни доводите, че същият накърнява добрите нрави и изискванията за добросъвестност и справедливост. Твърди се, че уговореното в договора възнаграждение се дължи месечно и само за периода, в който „А. Т.“ ЕООД гарантира като поръчител задълженията на ищцата по договора за кредит. В тази връзка се оспорва дружеството да има изискуемо вземане към ищцата в размер на 4 321.78 лева, доколкото голяма част от вземанията по договора нито са възникнали, нито са падежирали.

В срока по чл. 131 ГПК „К.“ ЕАД е подало насрещна искова молба против Г. Й. Ц., в която се твърди, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит от 30.11.2022 г. за сумата от 4 000.00 лева, която е била усвоена от ищцата при фиксиран лихвен процент от 19.57% и ГПР от 21.42%. Посочва се, че получената в кредит сума ищцата е следвало да върне на 24

месечни вноски в срок до 20.12.2024 г. Изтъква се, че към 28.6.2023 г. са падежирали 6 вноски по договора за кредит, а ищцата е заплатила по него сумата от 384.02 лева, с което са били погасени само част от падежиралите ѝ задължения, като след извършеното плащане към датата на подаване на насрещната искова молба същата има непогасени главнични задължения в размер на 542.43 лв. Поддържа се още, че дори да се приеме, че договорът за кредит е нищожен, то ищцата дължи остатъка от чистата стойност на кредита, възлизащ на 2 925.61 лева, изчислен като разлика между получената главница в размер на 4 000.00 лева и платената от ищцата сума към „А. Т.“ ЕООД и „К.“ ЕАД в размер на 1 074.39 лева.

С молба от 30.06.2023 г. ищцата по първоначалната искова молба е взела становище по подадените от ответниците отговори и по подадената от „К.“ ЕАД насрещна искова молба.

В проведеното открито заседание страните не изпращат представители, като с писмени молби поддържат заетите от тях становища.

Великотърновският районен съд, като взе предвид събраните доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С първоначалната искова молба са предявени установителни иски по чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и по чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД.

С насрещната искова молба са предявени осъдителни иски /главен и евентуален/ по чл. 79, ал. 1, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и по чл. 23 ЗПК .

По делото не се спори, а и от представените писмени доказателства е видно, че на 30.11.2022 г. между ищцата Г. Й. Ц. и ответника „К.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит № 2680917, по силата на който на Г. Й. Ц. е отпусната сумата от 4 000.00 лева, която последната се е задължила да върне на 24 месечно вноски в срок до 20.12.2024 г. при фиксирана лихва в размер от 19.57% и годишен процент на разходите в размер от 21.42%.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора, в случай че страните са договорили обезпечение, кредитополучателят следва, в зависимост от посочения в заявлението вид на обезпечението: да предостави на „К.“ ЕАД банкова гаранция съгласно общите условия в срок до 10 дни от подаване на заявлението; или да сключи договор за предоставяне на поръчителство с одобрено от „К.“ ЕАД юридическо лице /„Поръчител“/ в срок до 48 часа от подаване на заявлението. Срокът за одобрение на заявлението на кредитополучателя в хипотезата по

предходното изречение е 24 часа от предоставяне на обезпечението, като към отношенията между страните по договора се прилагат съответните разпоредби на Общите условия относно обезпечението. В случай, че в посочения в ал. 1, изр. 1 срок кредитополучателят не предостави съответното обезпечение на кредита, ще се счита, че заявлението не е одобрено от „К.“ ЕАД, съответно договорът не поражда действие между страните /чл. 4, ал. 2/. Съгласно чл. 4, ал. 3 от договора, в случай че кредитополучателят е заявил кредит без обезпечение, срокът за одобрение на заявлението е 14 дни от подаването му. Ако в същия срок липсва одобряване на заявлението, договорът не поражда действие.

Не се спори също, а и от представените писмени доказателства е видно, че на 30.11.2022 г. между ищцата Г. Й. Ц. и „А. Т.“ ЕООД е сключен договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който поръчителят се задължил да сключи договор за поръчителство с „К.“ ЕАД, въз основа на който да отговаря пред последното солидарно с потребителя за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за потребителски кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит, срещу възнаграждение в размер и при условия съгласно Приложение № 1, а именно – 4 321.78 лева, платимо на 24 месечни вноски, което възнаграждение е дължимо на датата на падежа на съответното плащане по кредита съгласно погасителния план.

Предвид събраните писмени доказателства, съдът приема, че между страните е бил сключен договор за потребителски кредит от разстояние, по силата на който „К.“ ЕАД е предоставил на Г. Й. Ц. сумата от 4 000.00 лева.

Сключеният между Г. Й. Ц. и „К.“ ЕАД договор е потребителски, поради което същият намира своята правна регламентация в Закона за потребителския кредит /ЗПК/, с оглед на което преценката относно действителността на процесните договор за потребителски кредит и договор за предоставяне на поръчителство следва да се извърши както в съответствие с общите правила на ЗЗД, така и с нормите на приложимия ЗПК, при действието на който са сключени договорите.

В случая от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства не може да се приеме, че процесните договори отговарят изцяло на изискванията, съдържащи се в разпоредбите на чл. 9 – 11 от ЗПК.

Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се изготвя на разбираем език и съдържа годишния процент на разходите по кредита

и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в Приложение № 1 начин.

Съгласно [чл. 19, ал. 1 ЗПК](#), годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В Приложение № 1 към процесния договор за потребителски кредит е посочен процент на ГПР 21.42 %, т. е. формално е изпълнено изискването на [чл. 11, ал. 1, т. 10 ГПК](#), като този размер не надвишава максималния по [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#). Този размер обаче не отразява действителния такъв, тъй като не включва част от разходите за кредита, а именно възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, сключен с „А. Т.“ ЕООД, което се включва в общите разходи по кредита по смисъла на [§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК](#). Съгласно [§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК](#), общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. В случая възнаграждението в полза на поръчителя е разход, свързан с предмета на договора за потребителски кредит, доколкото касае обезпечение на вземанията по този договора.

На следващо място, с цел осигуряване на ефективни средства за защита на потребителите, когато се изследва въпросът за няколко договора, сключени със свързани лица и между свързани лица, е необходимо съдът да изследва релациите в отделните договори не като отделни правоотношения, независими едно от друго, а като една обща икономическа дейност. Следователно при множество правоотношения, когато същите са със свързани лица или между такива лица, трябва на отделните правоотношения да се гледа като на едно правно и икономическо цяло, за да се постигне ефективната защита на потребителя при

проверката от страна на съда за спазване на императивните правила на закона и добрите нрави. В случая от извършена служебна справка в Търговския регистър се установява, че „К.“ ЕАД е едноличен собственик на капитала на „А. Т.“ ЕООД, като двете дружества са с един адрес на управление. В същото време, съгласно чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство, „К.“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, като тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на поръчителя е известен на заемотателя, което се потвърждава и от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства.

По-насетне, от клаузите в договора за потребителски кредит /чл. 4, ал. 1-3/ е видно, че ако поръчителят е заявил обезпечение чрез поръчителство с одобрено от заемотателя „К.“ юридическо лице-поръчител, то заявлението му за сключване на договора за кредит се разглежда в рамките на 48 часа от подаване на заявлението, като срокът за одобрение на заявлението за отпускане на кредит в този случай е 24 часа. При непосочване на посоченото обезпечение обаче, заявлението на лицето, кандидатстващо за кредит, се разглежда в 14-дневен срок от подаването му. Предвид обстоятелството, че случаят касае отпускане на т. нар. „бързи кредити“, при които потребителят разчита да получи заявената сума в кратък срок, то разликата от почти две седмици в срока на одобрение за кредит на практика превръща сключването на договора за предоставяне на поръчителство в задължително условие за получаването на кредита. Горното съставлява и неравноправно третиране на потребителите с оглед срока на разглеждане на заявлението в полза на тези, които са посочили, че ще обезпечат вземането с поръчителство на юридическо лице поръчител, което освен това и следва да е одобрено от кредитодателя. От анализа на клаузите относно обезпечението на кредита следва, че потребителят, за да ускори разглеждане на заявлението си за кредит на парична сума, от която се нуждае, следва да сключи договор за предоставяне на поръчителство с посочено от кредитора юридическо лице - поръчител. Гореизложеното води и до извод, че в конкретния случай договорът за поръчителство има за цел да обезщети кредитора за вредите от възможна фактическа неплатежоспособност на длъжника, което влиза в противоречие с предвиденото в чл. 16 ЗПК изискване към доставчика на финансова услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя и да предложи цена за ползването на заетите средства, съответна на получените гаранции.

На следващо място, въпреки, че всеки един от процесните договори - този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално представляват

самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло съглашение. Тази обвързаност се установява от уговорката за приоритетно разглеждане на искането за предоставяне на кредит при сключване на договор за поръчителство на кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице-поръчител, сключването на договора за поръчителство в същия ден, в който е сключен договорът за кредит, както и с изричната уговорка за приоритетно изплащане на възнаграждението по поръчителството пред това по основното задължение по кредита, изрично посочено в чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство.

Така, въз основа на ангажираните доказателства и наличните данни за хипотезата на свързани лица, съдът приема, че уговореното възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство представлява разход по договора за кредит, който е следвало да бъде включен при изчисляването на годишния процент на разходите като индикатор за общото оскъпяване на договора за заем – аргумент от [чл. 19, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗПК](#). Този извод следва от дефинитивната разпоредба на § 1, т. 1 ДР ЗПК, според която общ разход по кредита за потребителя са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Същевременно, при цялостния анализ на процесните правоотношения е видно, че получаването на сумата по кредита е било обвързано от предоставяне на обезпечение от страна на кредитополучателя. Съобразно императивната правна норма на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#), годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във валута, определена с постановление на Министерски съвет на Република България, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50% от взетата сума. Клаузите в договор, надвишаващи определените по ал. 4 размери, са нищожни – аргумент от [чл. 19, ал. 5 ЗПК](#). В настоящия случай сумата по договора за кредит е в размер на 4 000.00 лева, като само възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, което е в размер на 4 321.78 лева, представлява 108 % от сумата по кредита, без да се включват останалите суми, формиращи

ГПР. Ето защо, следва да се направи извод, че след като се прибави възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство, ГПР по договора за кредит далеч надхвърля 50%. Така уговореното възнаграждение има характер на скрита възнаградителна лихва, която не е включена в оскъпяването на ползваната сума и която води до нарушение на императивната разпоредба на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#). Това, от своя страна, обуславя нищожност на уговорката за плащане на това възнаграждение /аргумент от [чл. 19, ал. 5 ЗПК](#)/ и липса на основание за дължимост на това вземане.

С оглед гореизложеното, макар формално договорът за кредит да покрива изискуеми реквизити по [чл. 11, ал. 1 ЗПК](#), вписаните в него параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 - годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето - [чл. 22 ЗПК](#). В този смисъл като не е оповестил действителния размер на ГПР в договора за кредит, кредиторът е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от сключена сделка, което обосновава извод за недействителност на договора за кредит, на основание [чл. 22 от ЗПК](#), поради неспазването изискванията на [чл. 11, т. 10](#) и [11 от ЗПК](#).

Същевременно, договорът, сключен между потребителя и „К.“ ЕАД, и договорът, сключен между потребителя и „А. Т.“ ЕООД, се намират във взаимовръзка помежду си и като система от правоотношения между страните, поради което, предвид естеството на правоотношенията, последиците от недействителността на договора за кредит неминуемо рефлексират и по отношение на договора за предоставяне на поръчителство, който също е нищожен.

Поради установената недействителност на договорите, на основание [чл. 23 от ЗПК](#) ищцата дължи само чистата стойност на финансовия ресурс.

Предвид гореизложеното, предявените от Г. Й. Ц. срещу „К.“ ЕАД и „А. Т.“

ЕООД искове с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК - за прогласяване нищожността на договора за потребителски кредит от 30.11.2022 г. и с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД - за прогласяване нищожността на договора за предоставяне на поръчителство от 30.11.2022 г. са основателни и следва да бъдат уважени.

По предявения от „К.“ ЕАД срещу Г. Й. Ц. насрещен осъдителен иск съдът приема следното:

Основателността на предявения насрещен иск е обусловена от установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца по същия на следните правопораждащи факти: 1/ наличие на сключен между страните по делото договор за потребителски кредит със соченото съдържание; 2/ усвояване на сумата от страна на ответника съгласно условията на договора. При установяване горните предпоставки, в тежест на ответника по насрещния иск е да докаже, че е платил.

В случая вече беше посочено, че между страните не е спорно, че на 30.11.2022 г. между Г. Й. Ц. и „К.“ ЕАД е сключен договор за потребителски кредит, по силата на който на Г. Й. Ц. сумата от 4 000.00 лева, която последната се е задължила да върне на 24 вноски в срок до 20.12.2024 г.

Както става ясно по-горе, като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, като в тази хипотеза потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК. Следователно и предвид обстоятелството, че по процесния договор за потребителски кредит Г. Й. Ц. е извършила плащания на обща стойност от 1 074.39 лева, следва да се приеме, че ищецът по насрещния иск се легитимира като кредитор на вземане в размер на 2 925.61 лева, представляваща част от чистата стойност на кредита - дължима и непогасена главница по договора за потребителски кредит от 30.11.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на насрещната искова молба до окончателното изплащане на задължението.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищцата по първоначално предявените искове следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса. От тези разноски внесена по предявения иск срещу „К.“ ЕАД държавна такса възлиза на 195.57 лева, а внесена по предявения иск срещу „А. Т.“ ЕООД

държавна такса възлиза на 172.87 лева.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв, ответникът „К.“ ЕАД следва да заплати на адв. А. Д. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по първоначално предявения иск, което съдът определя в размер на 946.68 лева с включен ДДС.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв, ответникът „А. Т.“ ЕООД следва да заплати на адв. А. Д. адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по първоначално предявения иск, което съдът определя в размер на 878.62 лева с включен ДДС.

Възраженията на „К.“ ЕАД и „А. Т.“ ЕООД относно присъждането на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв са неоснователни, доколкото обстоятелството, че ищцата по първоначално предявените искове е трудово ангажирана не означава, че същата не може да бъде материално затруднено лице.

На ответника по първоначално предявения иск „А. Т.“ ЕООД не следва да се присъждат разноски, тъй като искът спрямо същия е уважен изцяло.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца по насрещния иск „К.“ ЕАД следва да се присъдят сторените разноски за държавна такса в размер на 50.00 лева, както и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 300.00 лева, или общо 350.00 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за недействителен Договор за потребителски кредит № 2680917 от 30.11.2022 г., сключен между Г. Й. Ц. и „К.“ ЕАД, по предявения от Г. Й. Ц., ЕГН ***** срещу „К.“ ЕАД, ЕИК 175330437 иск с правно основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 22, вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК .

ПРОГЛАСЯВА за недействителен Договор за предоставяне на поръчителство от 30.11.2022 г., сключен между Г. Й. Ц. и „А. Т.“ ЕООД, по предявения от Г. Й. Ц., ЕГН ***** срещу „А. Т.“ ЕООД, ЕИК 203508899 иск с правно основание чл. 26, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД .

ОСЪЖДА Г. Й. Ц., ЕГН ***** да заплати на „К.“ ЕАД, ЕИК 175330437, на основание чл. 23 ЗПК, сумата в размер на 2 925.61, представляваща част от

чистата стойност на кредита - дължима и непогасена главница по Договор за потребителски кредит № 2680917 от 30.11.2022 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на насрещната искова молба – 29.6.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „К.“ ЕАД, ЕИК 175330437 да заплати на Г. Й. Ц., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 195.57 лева – разноси в производството.

ОСЪЖДА „А. Т.“ ЕООД, ЕИК 203508899 да заплати на Г. Й. Ц., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 172.87 лева – разноси в производството.

ОСЪЖДА „К.“ ЕАД, ЕИК 175330437 да заплати на адв. А. Д., член на САК, личен № 1000768210, сумата от 946.68 лева с включен ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДВ.

ОСЪЖДА „А. Т.“ ЕООД, ЕИК 203508899 да заплати на адв. А. Д., член на САК, личен № 1000768210, сумата от 878.62 лева с включен ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАДВ.

ОСЪЖДА Г. Й. Ц., ЕГН *****, да заплати на „К.“ ЕАД, ЕИК 175330437, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 350.00 лева – разноси в производството по насрещната искова молба.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на преписи от същото на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____